

[Industriministeren]

tinget, der går ud på at udsende det signal, at vi vil redde et hvilket som helst pengeinstitut, uanset på hvilken måde det er drevet, og at vi udsender det signal, at nødlidende pengeinstitutter i Danmark ikke som hidtil kan gå ned-om og hjem. Jeg vil sige, at fru Pia Larsen i al fald har læst det, jeg har sagt i pressen, helt forkert. Jeg vil gerne dokumentere, at jeg ikke noget sted til nogen presse på noget tidspunkt har sagt, at pengeinstitutter ikke fortsat kan gå ned i Danmark. Det er min grundlæggende holdning, at vi skal bevare en finansiell sektor, der baserer sig på markedsøkonomiske vilkår. Det er min grundlæggende holdning, at de, der driver virksomheden, er ansvarlige for virksomheden, og at ansvarlig kapital kan gå tabt.

Imidlertid har jeg givet udtryk for – og der er jeg måske i virkeligheden noget tættere på det, hr. Rahbæk Møller sagde – at hvis det er billigere, for at bruge det udtryk, for samfundet, at et pengeinstitut fusionerer eller overtages, og at staten på den ene eller den anden måde hjælper til, at det kan ske, så bør det ske af hensyn til den finansielle sektors renommé, af hensyn til det erhvervsliv og til de kunder, som ellers ville lide store tab i det pågældende område. Dertil får vi nu et instrument, som hedder Indskydergarantifonden, som kan tages i anvendelse på en måde, som det så udmærket er skitseret af ordførerne her.

Med hensyn til de bemærkninger, hr. Rahbæk Møller kom med, vil jeg gerne sige, at jeg tror, at vi stort set er enige. Men jeg vil også gerne sige, at for så vidt angår Indskydergarantifonden, er det klart, at der her er tale om et forhandlingsgrundlag; der er forhandlet mellem industriministeren på regeringens vegne på den ene side og Finansrådet på den anden side. Det kan vel næppe være anderledes, når vi skal, om jeg så må sige, produktudvikle Indskydergarantifonden.

Det, det måske er vigtigt at hæfte sig ved, er, at Indskydergarantifonden kan gå ind på de betingelser, som er skitseret; Indskydergarantifonden skal have en forventning om, at den ville tabe flere penge ved en simpel konkurs. Men jeg vil gerne tilføje en enkelt ting: Det er jo ikke sikkert, at Indskydergarantifonden ved en garantistøtte, eller hvad der måtte være behov for, ville stå alene.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne sige tak for de meget positive og imødekommende ordførertaler, der har været holdt.

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Jeg vil gerne sige tak til industriministeren for hans forsøg på at opklare mit spørgsmål, og jeg vil gerne kvittere for, at industriministeren siger, at der ikke skal være tale om, at intet pengeinstitut kan gå konkurs.

Men det var ikke det, jeg spurgte om. Jeg spurgte, om det vil sige, at staten nu går ind og redder pengeinstitutterne. Jeg mener at have opfattet lovforslaget på den måde, at det er Indskydergarantifonden, der går ind og er med i afviklingen af et pengeinstitut, og det er noget andet. Og jeg mener, at Indskydergarantifonden ejes – måske i gåseøjne – af pengeinstitusktoren og ikke af staten. Kan industriministeren bekræfte det?

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

Til ministerens bemærkninger om en aftale mellem ministeriet og Finansrådet skal jeg kun sige, at en sådan aftale selvfølgelig ikke er bindende for Folketinget. Folketinget er jo suverænt i den henseende.

Men det, der kalder mig herop, er, at jeg forstår industriministeren sådan, at han er enig med mig i den vurdering, at hvis det er en egnsbank, der går ned, betyder det, at den kan gå konkurs i den forstand, at aktionærerne og obligationsejerne taber deres penge – det er vi alle sammen enige om – men at vi reelt ikke kan lade ganske sagesløse erhvervsdrivende og privatpersoner i det pågældende område undgælde for det.

Det, ministeren åbnede for, var jo, at hvis garantifonden ikke var interesseret i det, fordi den ikke skønnede, at den ville tabe flere penge ved at udbetale garantien end ved selv at gå ind, kunne nogle andre – og det er vel så staten – gå ind og supplere, så vi får en pakkeløsning. Så bliver jeg betænkelig, ikke fordi jeg har noget imod, at staten involverer sig, men fordi jeg tror, at det er helt centralt, at det er branchen som sådan, der betaler tabene, for så har den en kollektiv interesse i at få Finanstilsynet til at fungere optimalt, og det er for mig helt centralt. Det vil stadig væk appellere til, at det bliver en pligt for garantifonden, når det skønnes nødvendigt – der kan være tilfælde, hvor det ikke er det, jeg nævnte før yuppiebanker – men